

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Det var det, jeg så frem til, og deri ligger ikke nogen kynisk holdning på nogen måde over for dem, der ikke kan få plads. Jeg prøver bare at udvide især hr. Frank Jensens horisont, så han opdager, at der er en verden uden for Ålborg Universitetscenter og kollegerne i Århus, Roskilde og Odense. Der er en verden uden for universiteter og højere læreanstalter – en meget stor verden – og det at stille det op, som om det er selve saligheden at komme ind i den verden, hvor hr. Frank Jensen er ansat, og at det er en ulykke, hvis man skal have en uddannelse og et job uden for den verden, er denne sætten kikkerten for det blinde øje, som jeg aldrig synes man har mødt hos Socialdemokratiet før, men som åbenbart nu pludselig er blevet socialdemokratisk politik, og jeg ved godt hvorfor. Det er, fordi det med den politik er let at lave polemik. Det er ikke, fordi Socialdemokratiet mener det, det er jeg overbevist om, for meget kan man sige om Socialdemokratiet, men det plejer dog at have sans for praktiske folks uddannelser. Vi skal ikke være akademikere alle sammen, men hr. Frank Jensen har rene akademikersynspunkter og tænker kun på den verden. Jeg tror aldrig, jeg har hørt ham her i Tinget interessere sig for noget som helst andet.

Her ved slutningen af debatten om de videregående uddannelser synes jeg lige, vi skal have med, at der er en meget vigtig verden uden for de videregående uddannelser, og den burde vi gøre lidt mere ud af.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg beklager, men jeg er nødt til én gang til at minde om, at der foregår en forhandling, der kræver ro i salen.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Undervisningsministeren har været citeret for efter valget at sige, at nu var tiden kommet til at føre klog, men kedelig politik. Særlig klogt var det sidste indlæg nu ikke – og man kan vist heller ikke sige, det var særlig sjovt – for ministeren behandler sandheden lidt lømfældigt, synes jeg nok, ved at påstå over for Folketinget, at bekendtgørelsen er blevet underskrevet for 14 dage siden – ja, endda for længere tid siden – for jeg står her med det eneste eksemplar, tror jeg, af den omtalte bekendtgørelse, som er her i folketings salen, den er i hvert fald ikke tilgængel-

Folketinget, den er dateret den 24. januar – det var i torsdags. Tillykke, minister, du nåede lige målstregen.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg synes, man må konstatere, at undervisningsministeren åbenbart føler sig trængt, når han går så langt i sin argumentation, at han direkte inddrager enkeltmedlemmer og deres private forhold i en sådan debat. Det klæder ikke landets undervisningsminister.

Men jeg vil i øvrigt gerne sige, at bekendtgørelsen endnu ikke er udsendt til institutionerne i den form, som undervisningsministeren lader et indtryk gå rundt her i salen af. Der er konstateret et stykke trykt papir, som hr. Frank Jensen kan vise Folketinget, om en aftale, man har indgået med de partier, som støtter denne dagsorden, men bekendtgørelsen har ikke set dagens lys på uddannelsesinstitutionerne.

Derfor er spørgsmålet, om den er handlet af politisk, eller den ikke er handlet af politisk. Det har vi endnu ikke fået undervisningsministerens besvarelse af. Men da det ikke ser ud til, at vi får en sådan afklaring, bliver det selvfølgelig interessant efterfølgende at se, hvor længe uklarheden skal herske.

Socialdemokratiet kommer naturligvis, når undervisningsministeren inviterer os til drøftelser. Det gør vi altid. Situationen var den, at Socialdemokratiet, allerede før undervisningsministeren inviterede til en drøftelse, havde bedt om en forespørgselsdebat her i Folketinget, hvor Folketingets partier fik lejlighed, som de i dag har, til at klargøre over for offentligheden, hvordan deres synspunkter på optagelsesreglerne er.

Det synes jeg har været nyttigt. Derved har vi også fået klargjort, at der er et uddannelsespolitisk flertal, som ikke er enig med undervisningsministeren, men som ikke kan komme til udløsning, fordi der er en anden loyalitet, der gælder over denne loyalitet, nemlig loyaliteten i forhold til undervisningsministeren og regeringen, altså alene en loyalitet over for taburetten, ikke over for uddannelsespolitikken.

Jeg håber, vi kan arbejde videre på at få det flertal til også at komme til udtryk i de bestemmelser, der skal gælde på uddannelsesområdet.